

Ни птичка мила, лекокрила
Край тебъ не се вѣсти.
Защо, защо гласа си сладъкъ
Не чушишъ вече ти ?

И твойта радостъ ли, рѣкичке,
Днесъ зимата уби ?

И тебъ ли тя въ саванъ гробовенъ
Като мъртвецъ обви ?

Отива си съ наведена глава.

Дѣца — хоръ:

Пусто е полето равно,
Глуха е гората
И чело си горделиво
Мръщи планината.

Днесъ простора не оглашатъ
Птички сладкопойни, —
Носятъ се и грачатъ само
Врани многобройни !

Излиза Дѣдо Мразъ. Той е съ дълга бѣла бра-
да, съ кожухъ, съ ржавици и съ тояга въ ржцѣ.
Спира на срѣдъ сцената.

Дѣдо Мразъ:

Менъ ме казватъ Дѣдо Мразъ,
Вѣтъръ, бури нося азъ !

Побѣлилъ съмъ всичко днесъ:
Къщи, планини и лѣсъ.

А рѣки, потоци вредъ
Оковалъ съмъ въ страшенъ ледъ.